

Sygn. akt V CSK 229/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę wykładni art. 6 k.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) w celu wyjaśnienia, czy to tylko i wyłącznie na powodzie spoczywa ciężar dowodowy w zakresie wykazania zasadności roszczenia o zwrot pożyczki, a pozwany jest zwolniony z obowiązku udowodnienia okoliczności przemawiających za oddaleniem powództwa, czy gdy powód wykazał wystąpienie faktów przemawiających za słusnością dochodzonego roszczenia o zwrot pożyczki, pozwanego obarcza ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za oddaleniem powództwa.

Powód zarzucił nadto, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdyż zakwestionowanie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego przez Sąd Apelacyjny nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 382 k.p.c. w związku z nieuwzględnieniem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przy jednoczesnym przypisaniu niektórym świadkom zeznań, których oni nie złożyli, a zebrany w sprawie materiał dowodowy przemawiał za tym, że strony wiązała umowa pożyczki.

W motywach postanowienia z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (Lex nr 1214575), Sąd Najwyższy wskazał, że odwołanie się do przesłanki istnienia

potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził na temat wykładni określonego przepisu swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów.

Z art. 6 k.c., którego dotyczy wniosek skarżącego, wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten ma charakter materialnoprawny. Osoby biorące udział w obrocie cywilnym powinny liczyć się z jego istnieniem nie dopiero wtedy, gdy już dojdzie pomiędzy nimi do sporu o prawa i obowiązki wynikające z rozmaitych doniosłych prawnie zdarzeń, ale już wówczas, gdy w zdarzeniach tych uczestniczą. Zwracając się do sądu o rozstrzygnięcie sporu, w jakim pozostaje z pozwanym, powód miał obowiązek sformułować żądanie oraz przytoczyć okoliczności faktyczne, którymi je uzasadniał (art. 187 § 1 k.p.c.). Jeśli powód twierdził, a tak było w niniejszej sprawie, że zawarł z pozwanym umowę pożyczki i domaga się od pozwanego wykonania wynikających z niej zobowiązań, to niewątpliwie na nim, a nie na pozwanym ciąży obowiązek wykazania okoliczności, które stanowią podstawę faktyczną zgłoszonego roszczenia.

Sposób sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala też stwierdzić, by była ona uzasadniona w sposób oczywisty, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, niepubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Trzeba też odnotować, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do

rozpoznania nie decyduje samo tylko powołanie się przez skarżącego na oczywiste naruszenie przez sądy *meriti* konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz wywiedzenie, że naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2011 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Przytaczając argumenty za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej powód odwołał się wyłącznie do ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego, zdeterminowanych wynikami oceny dowodów przeprowadzonej przez ten Sąd, gdy tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany tymi ustaleniami faktycznymi, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.), orzeczono, jak w sentencji.

aw

es